

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **S. K.**, zastoupen JUDr. Matějem Šedivým, advokátem, se sídlem Václavské náměstí 21, Praha, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 4. 2025, č. j. 4 Az 30/2024-26,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá pro nepřijatelnost.**
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

[1] Kasační stížností brojí žalobce (dále jen „stěžovatel“) proti výše uvedenému rozsudku, kterým Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) zamítl jeho žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 9. 2024, č. j. OAM-790/BA-BA01-ZA21-2024; tímto rozhodnutím žalovaný rozhodl o žádosti stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany tak, že se mezinárodní ochrana dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o azylu“) neuděluje.

[2] Stěžovatel podal žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 15. 6. 2024; v žádosti uvedl, že je státním příslušníkem Uzbekistánu, žije s přítelkyní, mají spolu dceru ve věku X měsíců, obě jsou státními příslušnicemi Uzbekistánu; je muslim a nemá žádné politické přesvědčení. Do České republiky přicestoval v říjnu 2017 na francouzské turistické vízum přes Taškent, Paříž a Berlín. Při pohovoru dne 31. 7. 2024 stěžovatel uvedl, že se ve vlasti bojí o svůj život kvůli ohrožení ze strany státu i ze strany soukromých osob. Sděлил, že při domovní prohlídce se v jeho domě našly některé náboženské knihy, které jsou v současné době zakázané, ale on to nevěděl; stalo se tak v roce 2017, když už byl v České republice. Domovní prohlídka proběhla z důvodu hlasité modlitby jeho otce; sousedé chtěli poškodit jeho rodinu a napsali podrobnou stížnost, která vyzněla tak, že se v jejich rodině vychovávají teroristé. Stěžovatel dále uvedl, že jeho otci byla udělena po domovní prohlídce pokuta ve výši 3-4 průměrných platů za obtěžování sousedů v době klidu, kterou otec zaplatil. Stěžovatel při pohovoru dále uvedl ohledně svých obav ze soukromých osob, že si otevřel dílnu, kde prováděl prohlídky drahých aut. V dílně nastal požár a shořela auta patřící podnikatelům, kteří mu začali vyhrožovat a chtěli peníze jako náhradu za auta, jelikož stěžovatel nebyl pojištěn. Třikrát si na ně stěžoval u státních orgánů, ale neměl žádné důkazy.

Jednalo se o bohaté lidi, kteří mají hodně známých. O stížnostech nemá žádný doklad, v Uzbekistánu se o tom žádný doklad nevydává. K požáru došlo v srpnu 2017. Přesné datum výhrůžek si nepamatuje. Bylo to pravidelně, fakticky nepřetržitě, potom mu volali. Příbuzní z matčiny strany jsou bohatí, tak si mysleli, že se výhrůžkami dostanou k těmto penězům. Stěžovatel se nechtěl po vycestování vrátit do Uzbekistánu, protože tam není spravedlnost, když si stěžoval, nikdo nic neudělal, jiné problémy však neměl.

[3] Žalovaný shromáždil podklady týkající se situace v Uzbekistánu: Informace MZV ČR, č. j. 103964-6/2024-MZV/LPTP – Uzbekistán – Činnost policie ve vztahu k ochraně práv občanů, Činnost úřadu ombudsmana ze dne 1. 3. 2024, Informace OAMP – Uzbekistán – Bezpečnostní a politická situace v zemi, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv, březen 2024 ze dne 13. 3. 2024 a zpráva Ministerstva zahraničních věcí USA – Uzbekistán – Výroční zpráva o svobodě vyznání za rok 2023 ze dne 30. 6. 2024. Ve svém rozhodnutí žalovaný uvedl, že stěžovatel nikdy nebyl politicky aktivní, patří k většinovému etniku v Uzbekistánu, vyznává islám, tj. většinové náboženské přesvědčení. Žalovaný zároveň dospěl k závěru, že část azylového příběhu stran zakázané náboženské literatury vykazuje takové nepřesnosti a nedostatky, že bylo zřejmé, že ji stěžovatel uvedl pouze za účelem zvýšení svých šancí na udělení mezinárodní ochrany. Poukázal na to, že se stěžovatelem byly sepsány protokoly v souvislosti s jeho řízeními o správním vyhoštění, ve kterých opakovaně uvedl, že mu v zemi žádné nebezpečí nehrozí. Žalovaný ke stěžovatelově obavě ze soukromých osob kvůli jeho dluhům uvedl, že podle Informace MZV ČR ze dne 1. 3. 2024 měl stěžovatel možnost obrátit se na uzbeckou policii pro pomoc kvůli obavám o své zdraví.

[4] Stěžovatel v **žalobě** namítal, že v domovském státě byl trestně stíhán od roku 2017 kvůli držení zakázané náboženské literatury. Dále se stěžovatel obával problémů od soukromých osob plynoucích ze skutečnosti, že v jeho autodílně shořela auta patřící movitým klientům. Škoda nebyla kryta pojištěním a poškození se domáhají náhrady škody i pomocí zastrašování a vyhrožování, na které si stěžovatel opakovaně a neúspěšně stěžoval u policejního orgánu, avšak nedostalo se mu ochrany. Žalovaný podanou žádost označil za účelovou, stěžovatel však v tomto ohledu shledává rozpor mezi výrokem a odůvodněním rozhodnutí. Má za to, že žalovaný založil vlastní závěry na domněnkách a nepostupoval dle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řád, ve znění pozdějších předpisů.

[5] **Městský soud** konstatoval, že žalovaný se otázce možného trestního stíhání stěžovatele ve svém rozhodnutí podrobně věnoval. Nenalezl však žádnou zmínku o knize Hadiz al Buchari, kterou stěžovatel zmiňoval. Upozornil na rozpor, neboť stěžovatel sice tvrdil, že se o náboženství zajímá, ale zároveň nevěděl, že jsou některé knihy zakázané. Pro případ, že by stěžovatel zaměnil název knihy s knihou Sahíh al-Buchárí, což je sbírka hadísů od středověkého muslimského učenice Muhammada ibn Ismáíl al-Buchárí, si žalovaný zajistil aktuální seznam zakázané náboženské literatury v Uzbekistánu, na kterém nefiguruje kniha Sahíh al-Buchárí, Hadiz al Buchari či kniha podobného názvu. Žalovaný zjistil, že učenec Muhammad al-Buchárí je považován za jednu z nejvýznamnějších historických postav dnešního Uzbekistánu a samotná kniha představuje jeden ze základů islámské věrouky, nepředstavuje tedy žádný extremistický náboženský materiál. Podle zprávy MZV USA uzbecké orgány při nalezení zakázaných knih obviňují dotyčné osoby z extremismu, nikoli

pokračování

z používání zakázané religiózní literatury, jak uvedl stěžovatel při pohovoru k žádosti. Podle žalovaného se problémy týkající se náboženské literatury jeví jako nevěrohodné.

[6] Městský soud dospěl k závěru, že žalovaný velmi pečlivě vyhodnotil vnitřní i vnější konzistentnost stěžovatelovy výpovědi a zároveň ověřil její plauzibilitu ve světle relevantních informací o zemi původu. K podpoře svých závěrů o smyšlenosti této části azylového příběhu žalovaný poukázal i na to, že stěžovatel se o těchto okolnostech nezmínil již v protokolech v řízeních o správním vyhoštění předcházejících jeho žádosti o mezinárodní ochranu, byť se v nich jednalo o jeho vycestování do země původu, ve které mu má hrozit, dle jeho tvrzení nebezpečí. To vše dle názoru žalovaného nasvědčovalo nevěrohodnosti výpovědi stěžovatele; městský soud se s těmito závěry ztotožnil. K otázce ohrožení stěžovatele soukromými osobami městský soud poukázal na to, že stěžovatel musí nejprve využít všech prostředků ochrany, které mu poskytuje jeho domovský stát, přičemž potenciální důvod k udělení mezinárodní ochrany by mohl nastat teprve tehdy, kdyby ochrana v zemi původu selhala nebo byla nedostatečná; k tomu městský soud odkázal na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu. Uzavřel, že žalovaný se možností ochrany před soukromými osobami v Uzbekistánu zabýval dostatečně, obstaral si relevantní materiály o zemi původu a se závěrem žalovaného se tak ztotožnil. Konečně městský soud uzavřel, že není ani důvodná námitka stěžovatele, že použité Informace OAMP - Uzbekistán – Bezpečnostní a politická situace v zemi jsou neobjektivní. Daná zpráva obecně popisuje socioekonomické podmínky v zemi původu, přičemž informace o zemi původu současně musejí být v maximální možné míře 1. relevantní, 2. důvěryhodné a vyvážené, 3. aktuální a ověřené z různých zdrojů, a 4. transparentní a dohledatelné (viz. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008-81, č. 1825/2009 Sb. NSS); to bylo v daném případě naplněno.

[7] V **kasační stížnosti** stěžovatel obecně odkazuje na kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel nicméně v kasační stížnosti doslova zopakoval svoji argumentaci obsaženou v žalobě. Namítal, že je v domovském státě trestně stíhán od roku 2017 kvůli držení zakázané náboženské literatury. Dále se stěžovatel obává problémů plynoucích ze skutečnosti, že v jeho autodílně shořela auta patřící movitým klientům, škoda nebyla kryta pojištěním a poškození se domáhají náhrady škody i pomocí zastrašování a vyhrožování, na které si stěžovatel opakovaně a neúspěšně stěžoval u policejního orgánu, avšak nedostalo se mu ochrany. Žalovaný podanou žádost označil za účelovou, stěžovatel však v tomto ohledu shledává rozpor mezi výrokem a odůvodněním rozhodnutí. Má za to, že žalovaný založil vlastní závěry na domněnkách a nepostupoval dle § 3 správního řádu. Zásadní otázkou bylo posouzení vymahatelnosti práva v Uzbekistánu, respektive posouzení, zda stěžovatel mohl a měl nahlásit pojistnou událost a případné protiprávní jednání vlastníků zničených aut, zda by se mu dostalo spravedlivého zacházení i při podání oznámení na movité klienty majícími širší kontakty než on sám. Odůvodnění jeho obavy nevyvrátilo, omezuje se na závěr o obecném chodu tamní policie bez přihlédnutí k tomu, že se stěžovatel dostal do konfliktu s movitými osobami, kterým tamní policie straní. Nebyla posouzena úroveň korupce a provázanosti představitelů samosprávy s výkonnou mocí, rozhodnutí žalovaného je proto nepřezkoumatelné. Stěžovatel čelil výhrůžkám během pobytu v domovském státu i po vycestování, proto se nedomnívá, že by se situace v případě návratu uklidnila.

[8] Dle stěžovatele městský soud pouze nekriticky převzal závěry z rozhodnutí žalovaného, který provedené důkazy dezinterpretoval a tíživou životní situaci stěžovatele zlehčoval. Proto navrhuje zrušení rozsudku městského soudu.

[9] Žalovaný ve **vyjádření ke kasační stížnosti** zopakoval zjištěné skutečnosti a dosavadní průběh řízení, přičemž uvedl, že se ztotožňuje s rozsudkem městského soudu, který dospěl ke stejnému závěru. Opakovaně upozornil na rozpory ve výpovědích stěžovatele a v protokolech, které byly sepsány v souvislosti s řízením o jeho správním vyhoštění. Zdůrazňuje, že podklady obsahující informace o zemi původu jsou velmi obsáhlé, přičemž stěžovatel se s nimi ani neseznámil, byť tak mohl učinit. Navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

[10] **Nejvyšší správní soud** nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku krajského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[11] S ohledem na skutečnost, že se jedná o věc, kterou před městským soudem rozhodoval samosoudce, se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Výklad zákonného pojmu „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu; 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikatorní odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně; 4) další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského (městského) soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele.

[12] Ve světle takto vymezených kritérií Nejvyšší správní soud konstatuje, že podaná kasační stížnost nenastoluje otázky, které by dosud nebyly v judikatuře Nejvyššího správního soudu řešeny, resp. byly řešeny rozdílně či vyžadovaly učinit judikatorní odklon; stěžovatel pouze obecně namítá nepřezkoumatelnost a nezákonnost napadeného rozsudku. Rovněž tak se nejedná o případ zásadního pochybení městského soudu, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Naopak, městský soud posoudil případ stěžovatele zcela v souladu s konstantní judikaturou, od které Nejvyšší správní soud neshledal důvodu se ani nyní odchýlit, a proto dospěl k následujícímu závěru.

pokračování

[13] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[14] Nejvyšší správní soud posoudil, zda napadený rozsudek netrpí vadou nepřezkoumatelnosti. Z konstantní judikatury vyplývá, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu; z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci v žalobě; proč považoval žalobní námitky za liché, mylné nebo vyvrácené nebo proč subsumoval skutkový stav pod zvolené právní normy. Dalším důvodem nepřezkoumatelnosti rozhodnutí může být případ, kdy soud opomněl přezkoumat některou ze včas uplatněných žalobních námitek. Nesrozumitelné je pak rozhodnutí krajského soudu především tehdy, pokud z něho není zřejmé, jak soud rozhodl, v jaké věci, pokud výrok neodpovídá odůvodnění, případně pokud jsou v rozhodnutí krajského soudu jiné vnitřní rozpory. Z odůvodnění rozhodnutí musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Městský soud srozumitelně a dostatečně vypořádal všechny žalobní námitky, vycházel přitom z řádně zjištěného skutkového stavu věci, nepochybil ani při právním posouzení. Městský soud se ani neomezil na pouhé převzetí argumentace žalovaného, jak uvedl stěžovatel; vzal v potaz podklady shromážděné žalovaným, vyjádřil se k nim a vyvodil z nich závěry, přičemž odkázal i na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu. Například stěžejní žalobní námitce vyhradil městský soud body 21–28 svého rozsudku (podrobně se zabýval hodnověrností stěžovatelových tvrzení a možnosti jeho trestního stíhání).

[15] Nejvyšší správní soud podotýká, že zákonné okruhy kasačních důvodů, vyjmenované v § 103 odst. 1 s. ř. s., se navzájem liší v tom, zda napadají výlučně argumentaci či procesní postup městského (krajského) soudu, nebo zda zprostředkovaně míří i do rozhodování správního orgánu. Ryze „soudní“ důvody jsou obsaženy v písmenech c), d) a e) citovaného ustanovení (zmatečnost; nepřezkoumatelnost rozhodnutí soudu nebo jiná vada řízení; nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo zastavení řízení). Naproti tomu naopak důvody podle písmen a) a b) (nesprávné posouzení právní otázky; nedostatečná, nesprávná či procesně vadná skutková zjištění správního orgánu, případně nepřezkoumatelné správní rozhodnutí) mohou dopadat jak přímo na rozhodnutí správního orgánu, tak zprostředkovaně i na soudní rozhodnutí, pokud soud tvrzené vady neodhalil nebo zaujal stejný hmotněprávní názor jako žalovaný (*případně vyvodil ze stejných skutkových zjištění odlišný hmotněprávní závěr – to je však situace vedoucí ke kasační stížnosti žalovaného, a o tu v této věci nejde*).

[16] Nejvyšší správní soud musí konstatovat, že na argumentaci městského soudu reagoval advokát stěžovatele tak, že zkopíroval druhý a část třetího odstavce textu žaloby, kterou místo rozčlenění do dvou odstavců spojil do jednoho odstavce a jediná změna, kterou učinil, bylo nahrazení výrazu „žalobce“ výrazem „stěžovatel“. Kasační stížnost se od textu žaloby kromě výše uvedeného odlišuje pouhými dvěma větami na jejím samém začátku a posledním odstavcem obsahujícím jednu větu. Přičemž v úvodních dvou větách stěžovatel uvedl, že podává kasační stížnost proti rozsudku městského soudu č. j. 4 Az 30/2024-26 a dále uvedl, že ten porušuje § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. V poslední větě kasační stížnosti uvedl, což je celá přípustná kasační argumentace, že „*napadaný rozsudek nekriticky adoptuje závěry správního orgánu, který provedené důkazy dezinterpretoval a tíživou životní situaci stěžovatele*

zlehčoval, protože navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek a věc vrátil k dalšímu řízení“.

[17] Nejvyšší správní soud podotýká, že stěžovatel odkazuje na § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., nicméně neuplatnil žádnou argumentaci, kterou by právnímu názoru městského soudu oponoval; kasační stížnost ani částečně nezpochybňuje rozhodovací důvody městského soudu, ale fakticky výlučně míří proti rozhodovacím důvodům žalovaného správního orgánu.

[18] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost stěžovatele svým významem podstatně nepřesahuje jeho vlastní zájmy; za těchto okolností Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

[19] Při rozhodování o nákladech řízení Nejvyšší správní soud vycházel z usnesení svého rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, publ. pod č. 4170/2021 Sb. NSS, podle něhož je odmítnutí kasační stížnosti pro její nepřijatelnost, na rozdíl od jiných případů odmítnutí kasační stížnosti, druhem zjednodušeného meritorního přezkumu napadeného rozhodnutí krajského soudu. Výrok o náhradě nákladů řízení se tedy opírá o § 60 odst. 1 (nikoli odst. 3) ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, tudíž mu náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nenáleží. Žalovanému, jemuž by dle pravidla úspěchu náhrada nákladů řízení náležela, žádné náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

P o u č e n í :

Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 21. srpna 2025

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu